

Pamir
C120060

माझ्या रंगीत वेन्सिली

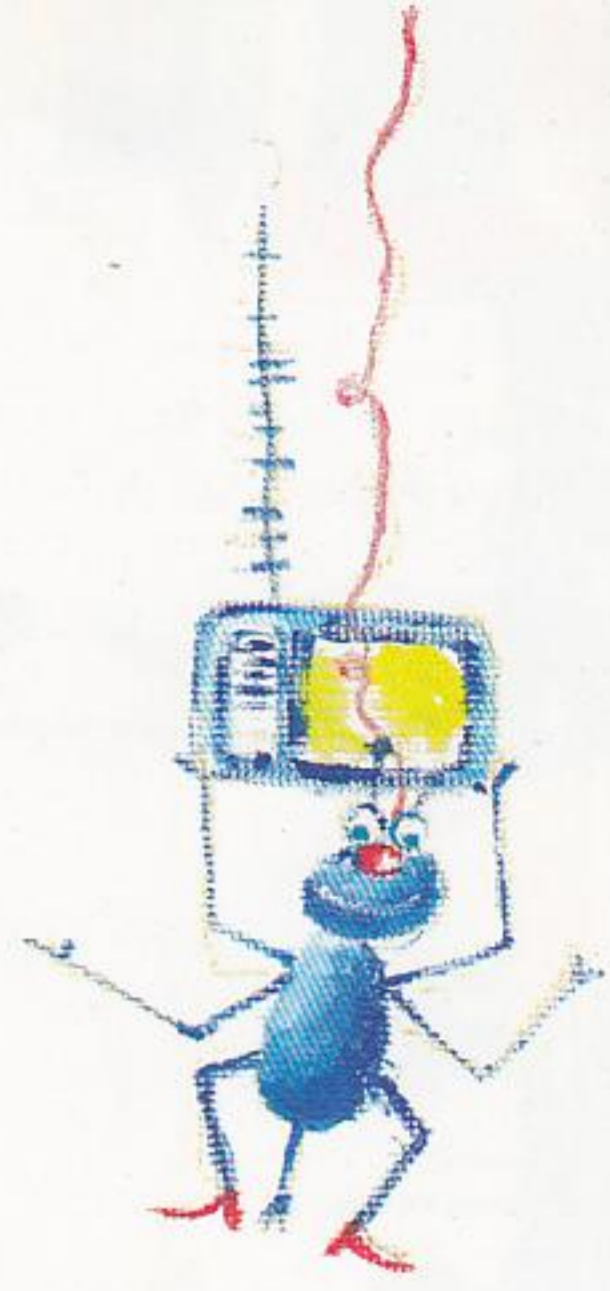

मासुमेह अन्सारीअन

फातमेह फझल

माझ्या रंगीत वेन्सिली

लेखिका
मासुमेह अन्सारीअन

चित्रं
फातमेह फझल

मराठी अनुवाद
संध्या टाकसाळे

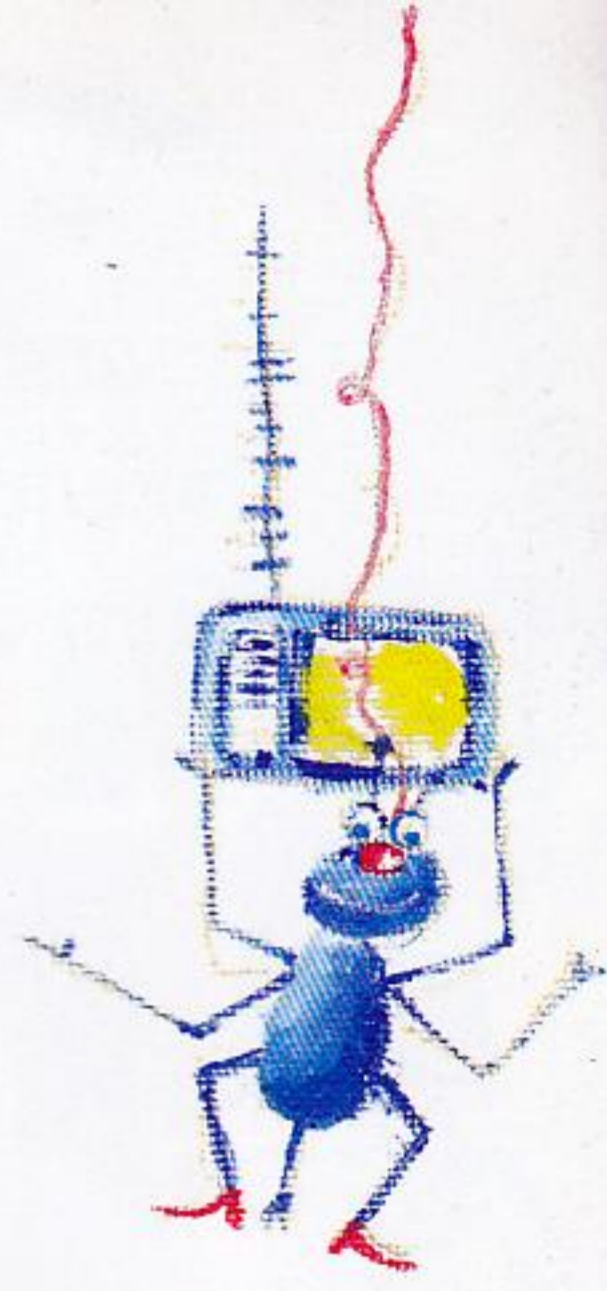

ਚੀਠਡ ਮਾਝਾਮ ਕਲਾਕੀਰੀ

ਕਾਕੀਰੀ
ਮਾਝਾਮਾਝਾਮ ਮੁਸ਼ਿਮਾਮ

ਮੁਸ਼ਿਮਾਮ
ਮਾਝਾਮ ਮੁਸ਼ਿਮਾਮ

ਮੁਸ਼ਿਮਾਮ ਮੁਸ਼ਿਮਾਮ
ਮੁਸ਼ਿਮਾਮ ਮੁਸ਼ਿਮਾਮ

सगळे जण टीव्ही
बघतायत. माझ्याशी
कुणीच नाही खेळत.
मी खुर्चीवर चढते आणि टीव्ही
बंद करते.

आई म्हणते, “अग काय
चाललय हे तुझं?”

बाबा रागानं बघतात.

दादा पुन्हा टीव्ही लावतो.

आई ऑफिसातून परत येते.
स्वयंपाकघरात जाते. मी तिच्या मागे-मागे जाते.
ती मला खुर्चीत बसवते आणि स्वयंपाकाला लागते.

मी खूप वेळ वाट बघते. पण तिचा
स्वयंपाक संपतच नाही. मग मला रडू येतं.

आई मला जवळ घेते. माझे पापे घेते
आणि पुन्हा खुर्चीत ठेवते. मला राग
येतो कारण आई स्वयंपाक करत
असली, की तिचा चेहरा मला
दिसत नाही.

माझा दादा जेव्हा शाळेतून परत येतो, तेव्हा तोही
माझ्याशी खेळत नाही. सारखा गृहपाठच करत बसतो.

मी खूप वेळ वाट बघते. पण त्याचा गृहपाठ
संपतच नाही. मी त्याच्या खुर्चीच्या मागून चढते.
त्याची पेन्सिल हळूच काढून घेते आणि पळते.

तो माझ्या मागे धावत येतो. मी हसत
आणखी जोरात पळते.

माझे बाबा जेव्हा ऑफिसातून परत येतात, तेव्हा तेही माझ्याशी खेळत नाहीत. ते पेपर वाचत बसतात. मी खूप वेळ वाट बघते. पण त्यांचं पेपरवाचन संपतच नाही.

बाबा जे वाचत आहेत, त्यावर मग मी माझा हात ठेवते आणि त्यांच्याकडे बघते. बाबा माझा गालगुच्चा घेतात. आम्ही दोघांही हसतो. बाबा पुन्हा पेपर वाचायला लागतात.

माइयाशी
कुणी बोलत का नाही?
माइयाशी कुणी खेळत का नाही?
आता कुणाबरोबर खेळू मी?
मी जमिनीवर लोळण घेते आणि डोळे
मिटते. सगळं काही पायांनी लाथाडावं,
असं वाटतं.

तेवढ्यात माझ्या पायावर काहीतरी पडतं.
बघते तर हिरवी पेन्सिल. ती म्हणते, “चल आपण खेळू”
मला नवलच वाटतं. निळी, पिवळी, लाल-सगळ्या
पेन्सिली एका पाठोपाठ एक टेबलावरून उड्या मारून माझ्यासमोर
उभ्या राहतात.

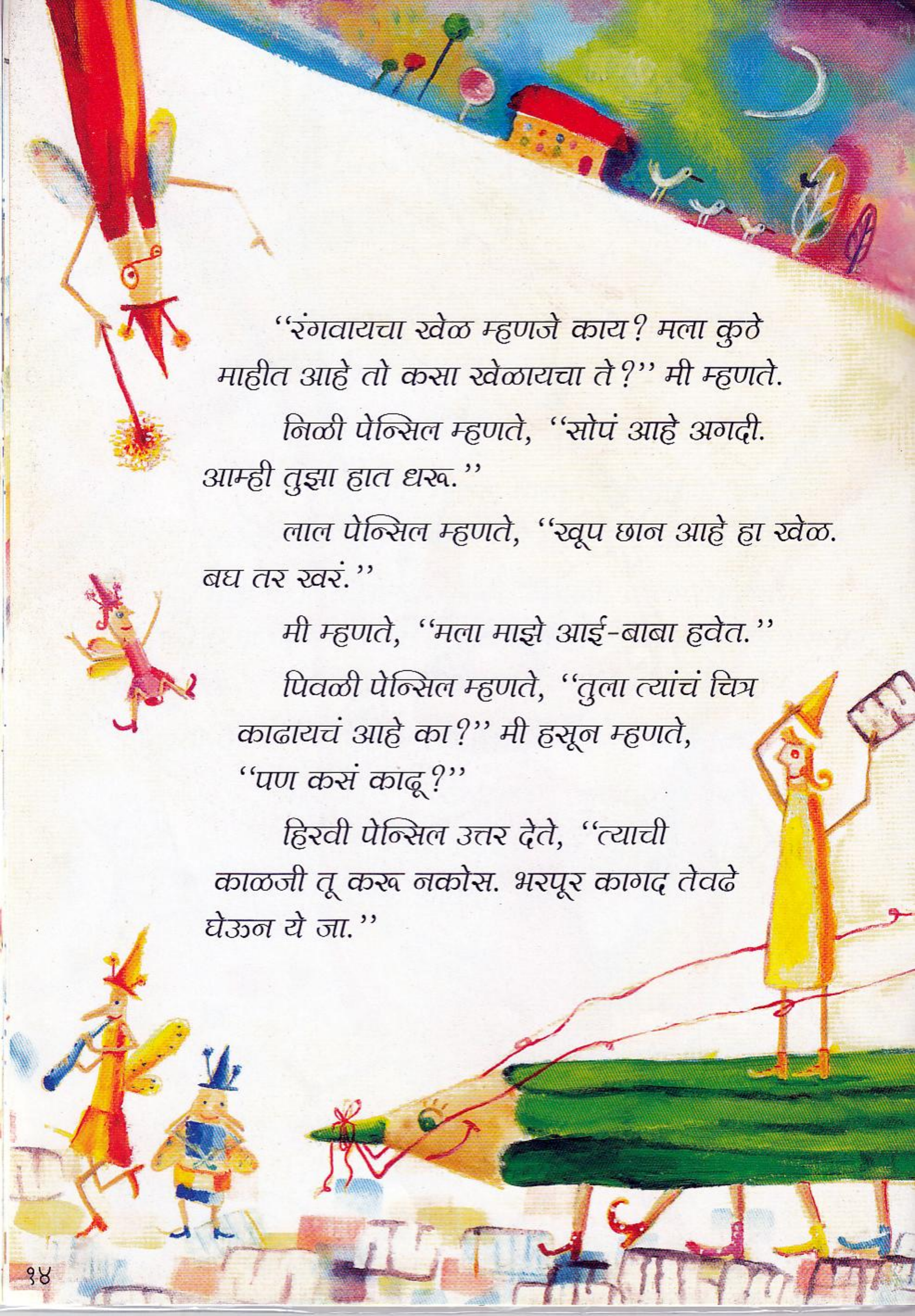
हिरवी पेन्सिल म्हणते, “आमच्याबरोबर खेळतेस का?”

मी म्हणते, “खेळायचं? आणि तुमच्याशी?”

हिरवी पेन्सिल म्हणते “हो. आमच्याशीच.
रंगवायचा खेळ आवडेल तुला?”

“रंगवायचा खेळ म्हणजे काय? मला कुठे
माहीत आहे तो कसा खेळायचा ते?” मी म्हणते.

निळी पेन्सिल म्हणते, “सोपं आहे अगदी.
आम्ही तुझा हात धरू.”

लाल पेन्सिल म्हणते, “खूप छान आहे हा खेळ.
बघ तर खरं.”

मी म्हणते, “मला माझे आई-बाबा हवेत.”

पिवळी पेन्सिल म्हणते, “तुला त्यांचं चित्र
काढायचं आहे का?” मी हसून म्हणते,
“पण कसं काढू?”

हिरवी पेन्सिल उत्तर देते, “त्याची
काळजी तू करू नकोस. भरपूर कागद तेवढे
घेऊन ये जा.”

मला वाटतं, आई जेव्हा स्वयंपाक करत असते ना,
तेव्हा तिचं चित्र काढणं खूप कठीण आहे.

हिरवी पेन्सिल माझ्या हातात येते आणि पटकन
आईचा ड्रेस काढते.

पिवळी पेन्सिल तिचा ब्लाऊज रंगवते.
तपकिरी पेन्सिल आईचे लांब केस काढते आणि हिरवी
पेन्सिल बूट रंगवते.

मी आईच्या चित्राकडे बघते. किती छान दिसतंय ते!
मला आनंदानं अगदी नाचावंसं वाटतं.

पिवळी पेन्सिल म्हणते, “चल, तुझ्या आईला नाही का
दाखवायचं हे चित्र?”

चित्र बघताच आई म्हणते, “वा! किती सुंदर! तू स्वतः
काढलंस हे चित्र? माझा तर विश्वासच बसत नाही.”

पेन्सिलींकडे डोळे मिचकावून बघत मी म्हणते, “मी आणि
या रंगीत पेन्सिलींनी मिळून चित्र काढलं.”

आई मला जवळ घेते, पापे घेते आणि म्हणते, “किती
मोठी झाली माझी बाळ ती! कडेवर अगदी मावत नाही आता.”
स्वयंपाकघरातल्या कपाटावर आई ते चित्र लावते आणि म्हणते,
“हे असं माझ्या डोळ्यांसमोर हे चित्र सारखं हवं. ते बघितलं की
मला आनंद होईल.”

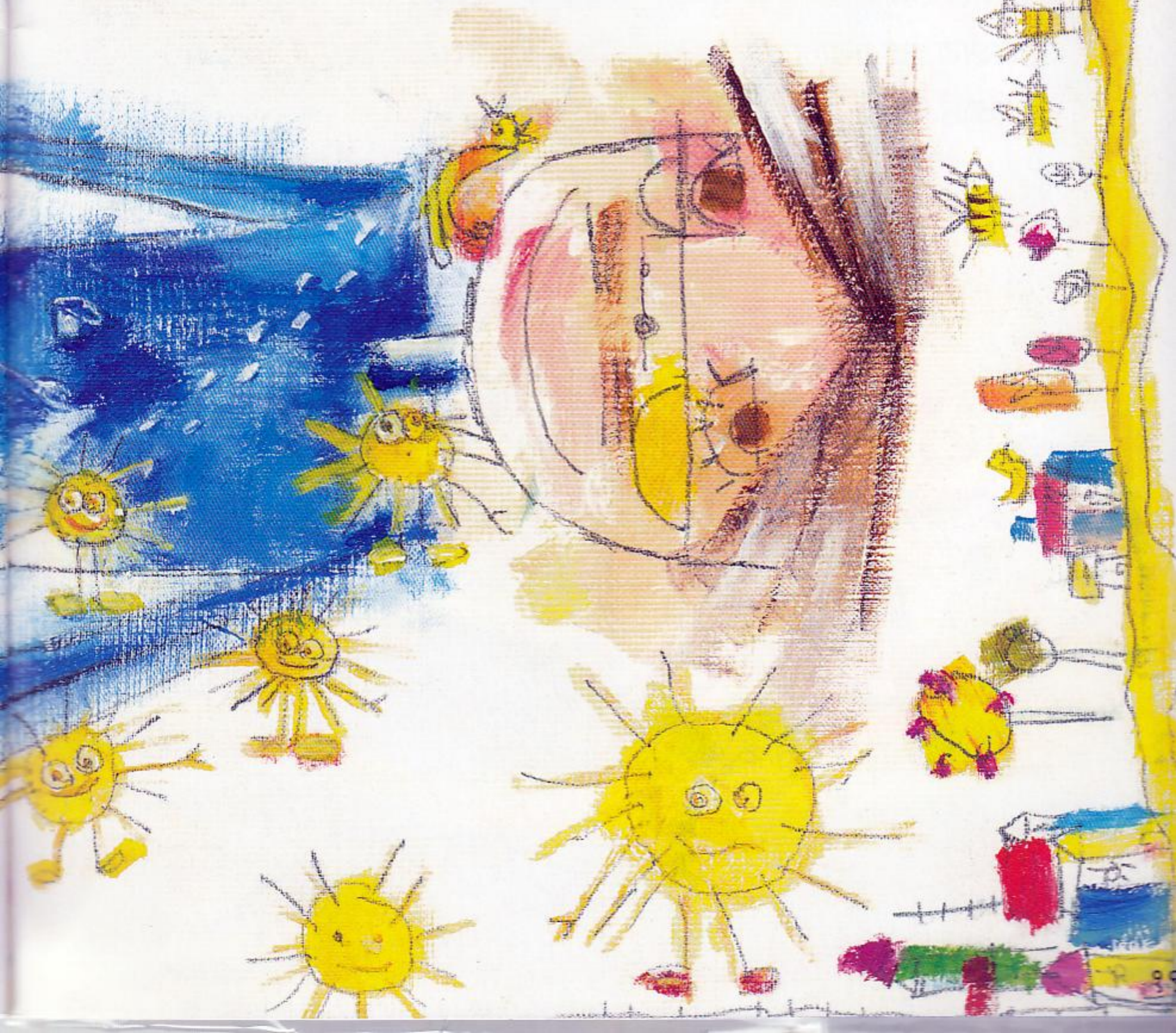

मी माझ्या रंगीत पेन्सिली उचलून बाबाकंडे पळते. मला वाटतं, बाबा जेव्हा पेपर वाचत असतात ना, तेव्हा त्यांचं चित्र काढणं खूप कठीण आहे.

पण पेन्सिली मला मदत करतात. निळी पेन्सिल बाबांचा शर्ट काढते. तपकिरी पेन्सिल त्यांचे केस आणि डोळे आणि मिशा काढते. हिरवी पेन्सिल त्यांची पॅट रंगवते. पिवळी आणि तपकिरी मिळून त्यांच्या हातातला पेपर रंगवतात.

मी बाबांच्या चित्राकडे बघते. किती मस्त जमलंय!

मला आनंदानं अगदी ओरडावंसं वाटतं.

पिवळी पेन्सिल म्हणते, “चल, तुझ्या बाबांना नाही का दाखवायचं हे चित्र?”

हातातला पेपर बाजूला ठेवून बाबा चित्राकडे बघतात, हसतात आणि म्हणतात, “अरे वा! किती छान! तू काढलंस हे चित्र? माझा तर विश्वासच बसत नाही.”

पेन्सिलीकडे बघत मी म्हणते, “मी आणि या रंगीत पेन्सिलींनी मिळून काढलं हे चित्र.”

खोलीतल्या भिंतीवर बाबा माझं चित्र लावतात. जागेवर बसतात आणि लांबून पुन्हा एकदा चित्राकडे नीट बघतात. अतिशय आनंदानं मी माझ्या पेन्सिली उचलते आणि माझ्या दादाकडे जाते.

मला वाटतं, दादा जेव्हा गृहपाठ करत असतो ना, तेव्हा त्याचं चित्र काढणं खूप कठीण आहे.

पिवळी पेन्सिल म्हणते, “हं-कर माइयापासून सुरुवात.”

मी पिवळ्या रंगानं माइया दादाचं टेबल काढते. केशरी पेन्सिल म्हणते, “मी पण मदतीला येते.”

मग केशरी पेन्सिलीनं मी त्याचं जर्किन आणि पॅट रंगवते. हिरवी पेन्सिल म्हणते, “आता माझी पाळी”

मी माइया दादाची वही आणि पट्टी हिरव्या रंगानं काढते. मी माइया दादाच्या चित्राकडे बघते. किती छान आलंय. मला अगदी आनंदानं ओरडावसं वाटतं.

पिवळी पेन्सिल म्हणते, “चल, तुझ्या भावाला नाही का दाखवायचं हे चित्र?”

आश्चर्यचकित होऊन भाऊ चित्र बघतो आणि म्हणतो,
“वा! किती छान. तू काढलं आहेस हे? माझा तर
विश्वासच बसत नाही.”

मी म्हणते, “मी आणि माझ्या रंगीत पेन्सिलींनी.”

तो खोलीतल्या भिंतीवर ते चित्र चिकटवतो आणि
म्हणतो, “वाटलंच नाही ग, तुला इतकी छान चित्रं काढता
येतात ते! चल, आपण मिळून काढूया?”

मी आनंदानं ओरडते. “किती छान! आम्ही दोघं
मिळून चित्रं काढणार.”

एका छोट्या मुलीशी कुणीच खेळत नाही. ऑफीस आणि स्वयंपाक यात आई गुंतलेली. बाबांचं सारखं पेपरवाचन आणि भावाचा गृहपाठ चालू. काही रंगीत पेन्सिली मात्र तिच्याशी खेळायला तयार होतात. आई, बाबा आणि भाऊ यांची चित्रं काढायला त्या तिला कशी मदत करतात ?

टप्याटप्याने वाचायला शिकणे. या पुस्तकाची वाचन पातळी २ आहे.

प्रारंभिक वाचन / मुलांना वाचून दाखवण्यासाठी

वाचायला नुकतीच सुरुवात करणाऱ्या आणि गोष्ट ऐकायला आवडणाऱ्या छोटुकल्यांसाठी.

१

वाचायला शिकणे

ओळखीचे शब्द वाचू शकणाऱ्या आणि मदत घेऊन नवे शब्द वाचणाऱ्या मुलांसाठी.

२

सराईतपणे वाचन

आत्मविश्वासानं वाचणाऱ्या मोठ्या मुलांसाठी.

४

३

स्वतंत्रपणे वाचन

आपले आपण वाचणाऱ्या मुलांसाठी.

PRATHAM BOOKS

प्रथम बुक्स ही ना-नफा संस्था असून मुलांमध्ये वाचनाची आवड रुजावी यासाठी अनेक भारतीय भाषांमध्ये पुस्तकं प्रकाशित करते.

www.prathambooks.org

My Colourful Pencils
(Marathi)
MRP: Rs. 25.00

ISBN 978-93-5022-046-7

9 789350 220467